

La Confraria dels impotents

Un relat de: [RFS1984](#)

Demane clemència per la gent
que ha estimat, sola, en silenci
com les sirenes el misteri
incapaç d'acarar això que sent
cisellant-se amb el frec d'un cilici,
l'aspre, secret senyal del penitent,
l'amor que mai no ha d'ésser dit.

L'invoquen pel seu nom, tremolosos.
Tenen por que males veus els escolten.
I ho fan tocats d'un temor devot,
a que el tòtem se'ls desgaste,
que s'esmicole amb cada sí•laba,
(empetitint-se com ells quan l'anomenen)
desfent-se en la insubstància
de la lletania que es repeteix
el foll, al manicomi, a si mateix
sense saber el què ni perquè
com, analfabet, el poble, en llatí,
entonava l'eco del mossén.
Necrofílics de llengües mortes.

L'invoquen en papers bruts que esgarren
amb el so la sonera,
una i mil vegades
quan l'ànima se'ls desborda
i sagnen del cor, cars, els versos.
D'ells n'han fet una corona d'espines,
la Confraria dels Impotents,
que es cenyixen, així que es fa de nit.
Pesant càrrega la de la vergonya.

La mitja lluna els engronsa
enrònies d'enfants terribles.
Com ella tenen el cap a cràters.
Protegits en sa fosca ensumen,
poregosos, que en posseir
allò que tant han desitjat,
potser el temps els jugue,
bandoler, la mala passada
de normalitzar la quimera
desmentint llurs contes de fades,
desflorant la màgia, l'encanteri,
de l'amor platònic, que és de bades.
I, en tocar les dotze, desperten del somni.